

Vilma

Hana Militká

Hana *Militková*

Vilma

Román Vilma věnuji své sestře Miladě
a všem příbuzným naší Vilemíny

Můj veliký dík patří Jiřímu Halberštátovi,
který mi zásadně pomohl s uměleckou stránkou románu

Předmluva

Prohlíželi jsme si s Hankou, autorkou následujícího textu, velkou kupu starých fotografií z rodinného archivu. Řada jich byla velmi stará. Dámy v krinolínách, ctihodní pánové s kníry, někteří v různých uniformách. O většině jsme nevěděli vůbec nic, ani kdo byli a jak se jmenovali. Ale o té krásné dámě, jejíž fotografie Hanku tak zaujala, jsem přeci jen něco věděl. Jak se jmenovala, z jaké pocházela rodiny, kdo byli její sourozenci a rodiče. Jmenovala se Vilemína a v rodině jí familiárně říkali Mína. Vím, že její matka brzy ovdověla, ale přesto dokázala dobře uživit svoji rodinu a všem svým dětem zajistit kvalitní vzdělání. Především proto, že uměla rozumně využít technické patenty po svém manželovi. Dále o její matce vím, že byla vášnivou čtenářkou. Četla prý vše, od německých románů, přes veškerou českou literaturu až po Rodokapsy.

Ale o Vilemíně toho víme velmi málo. Prý zemřela dosti mladá. Fakta o jejím životě nám chybí. Co dělala? Jaký měla život? Nevíme. Kde schází fakta, můžeme se nechat unášet fantazií.

Vydejte se na cestu po možném osudu té krásné ženy. Její fotografie autorku inspirovala takto.

30. 12. 2015

Bratranec Ing. Jiří Tuček

Vilemína zvaná Mína

Osudové setkání

Životy našimi projde spousta lidí.
S některými se spřátelíme.
S někým strávíme mládí.
S někým zůstaneme navždy.
S někým se nemáme rádi.
Někoho nechceme už nikdy vidět.
Po někom toužíme, chceme s ním být stále.
Víme, že naplní náš život.
Budiž nám dopřány ty vzácné chvíle.

Jen zcela výjimečně potkáme vzácné osobnosti.
Jsou pro nás velkým přínosem.
Chraňme si jejich přátelství.
Jsou jedineční a jdou nám příkladem.

Někdy se někdo mihne kolem nás.
Ani si řádně nevšimneme.
Nevíme, že to byl ten jediný a pravý.
Život nám letí, my stále čekáme.
Možná toho správného už víckrát nepotkáme.

Vážme si lidí férových a správných.
Bez nich bychom se utrápili.
Je to náš poklad největší, náš život.
Bez nich bychom tu už dávno nebyli.

Studovala střední ekonomickou školu.

Jezdila do školy autobusem. Jednoho rána si všimla, že ji pozoruje mladík, který má veselé, upřímné modré oči, pěkné světle hnědé lehce vlnité vlasy, urostlou, štíhlejší, vypracovanou postavu. Stál v autobusu poblíž. Upřeně se na ni díval.

Marie pocítila, že jí rudnou líce. Jeho pozornost ji zaskočila. Najednou nevěděla, zda je dobře učesaná, správně ustrojená, jestli jí nečouhá spodnička. Celá rozpačitá na příští zastávce vystoupila, ani nevěděla proč. Když autobus odjel, probrala se.

„Co jsem to udělala?“ ptala se sama sebe. „Vždyť přijdu pozdě do školy. Píšeme písemku. To bude průšvih!“

Rychle se podívala na jízdní řád. „Další autobus jede až za půl hodiny. Nedá se nic dělat. Musím běžet pěšky. U nádraží sednu na trolejbus. Snad přijdu včas.“

Nechtěla vynechat písemku z češtiny. Dobře se učila. Bavila ji stejně čeština jako matika. „Teď mě musí bavit tělocvik. Proběhnu se. Vůbec nechápu, proč jsem vystoupila. Asi zblázním.“

Když si ale vzpomněla na mladíka, na jeho upřený pohled, bylo jí vše jasné. „Ano, velmi zajímavý mladík. Nikdy by mě nenapadlo, že můžu takového fešáka upoutat. Není jasné, proč se na mne tak upřeně díval. Hlavně doufám, že nebudu běhat pěšky pět kilometrů příliš často. Příště si dám pozor. Nebudu se na něho koukat. Ale může se stát, že už si mě nevšimne. Možná ani žádné příště nebude. Ještě nikdy jsem ho neviděla, ani v autobusu ani jinde. Asi ho už neuvidím.“

Z té myšlenky jí bylo trošičku smutno. Ale vzpamatovala se. Přidala do kroku.

Písemku stihla. Následoval víkend. Marie na příhodu zapomněla.

V pondělí při nástupu do autobusu opět spatřila mladíka, který ji upřeně pozoroval. Postoupila dopředu. Stála celou dobu k němu zády. „Určitě si mě už nevšímá. Nejrádši bych se otočila. Podívala se, jestli se ještě dívá. Ale proč by to dělal?“

V žádném případě nechtěla opět upadnout do rozpaků. Už vůbec nechtěla zase běžet pěšky.

Když vystoupila u své školy, cítila, že se někdo dotkl jejího ramene. Lekla se, otočila a spatřila mladíka těsně u sebe.

„Promiňte, slečno, že vás obtěžuji. Neměla byste někdy chvílku, abychom si trošku pohovořili?“

„O čem?“ zeptala se zaskočená Marie.

„Raději bych vše probral v klidu, pokud si někdy uděláte chvíličku času,“ lehce se usmál mladík.

„Ale já teď musím do školy. Nemám vůbec čas.“

„Já vím. Co po škole?“

„No, možná,“ odpověděla v rozpacích.

„Dobře, v kolik hodin dnes končíte?“

„Ve dvě.“

„Výborně, budu na vás čekat před školou. Půjdeme třeba na kafe, jestli budete pro.“

„Uvidíme, pokud mi do toho nic nevrže,“ špitla v rozpacích. Zmizela za dveřmi střední školy.

Celé dopoledne se nemohla soustředit na probíranou látku.

„Ještě, že se dnes nezkoušelo. Asi bych posbírala špatné známky. Co mi může ten fešák chtít? Mám s ním vůbec někam chodit? Možná bych měla vzít s sebou kamarádku. Ale to bych zase vypadala, že se bojím.“

Nechtěla se o té příhodě vůbec nikomu zmiňovat. Nevyznala se ani v sobě.

„Proč na něho nemůžu přestat myslet? Kde se vůbec vzal? Jezdím každé ráno do školy ve stejnou dobu. Ještě nikdy jsem ho v autobuse neviděla. Poprvé minulý pátek. Kdybych chtěla, mohla bych se omluvit z poslední hodiny. Odejít ze školy dřív, než se objeví. Ale pak se nedozvím, co vlastně chce. Co když mě zklame. Třeba má zájem o některou mou spolužačku. Možná chce přímluvu. Ale toho se chlapec nedočká. Nebo jel autobusem v pátek úplně náhodou. Na první pohled se do mne zamiloval,“ napadlo ji s úžasem.

Lehce se jí zatočila hlava: „Je to důvod, který bych slyšela nejradši? Možná. Teď na to nebudu myslet. Sejdu se s ním.“

Hodiny se vlekly velmi pomalu.

Přece jen se dočkala. Nastala poslední vyučovací hodina. Vůbec nevnímala novou látku.

„Budu si doma muset přečíst, o co se jedná. Nic nechápu. Nejraději bych se podívala z okna, jestli už tam čeká. Ale to nesmím. Musím sedět v lavici a tvářit se, že mě vyučující profesor zaujal novou látkou. Pár minut a bude zvonit. Chvilku počkám. Ještě si odskočím na WC, než všichni odejdou. Aby mě s ním neviděli. Nechci, aby si ze mne někdo dělal legraci, že mám novou lásku. Novou! Žádnou jsem ještě neměla,“ pomyslela si trpce. Najednou hodiny poskočily dopředu. Zvonilo. Lekla se.

„A je to tady!“

Mezi posledními spolužáky opustila třídu. Pomalu sestupovala se schodů.

Už vkročila na chodník před budovou školy. Rozhlížela se na všechny strany. Nikde nebyl. Podívala se na hodinky. Čas byl v pořádku. Řekla mu, že končí vyučování ve dvě hodiny. Byly dvě deset.

„To je zvláštní, že by už odešel? Zdálo se, že mu na setkání docela záleží.“

Rozhodla se, že počká. Sedla si na lavičku v parčíku před školou, odkud dobře viděla na hlavní vchod do budovy školy i na chodník před školou. Vyndala z tašky knížku. Tvářila se, že čte. Každou chvíli však kontrolovala prostor. Mladík nikde. „Jak dlouho na něho mám čekat? Co si o sobě myslí? Že je neodolatelný? Že mu všechno projde? To tedy ne.“

Vložila knihu do tašky. Zvedla se. Ještě poslední pohled. Vydala se k zastávce autobusu.

„Tohle je fakt blbej fór!“

Při nastupování do autobusu nastala tlačení. Někdo ji nepříjemně strčil. Otočila se, ale nikoho známého neviděla. Jen samé lhostejné obličeje. Všichni nastoupili. Autobus se rozjel.

Marie náhodně sáhla do kapsy sáčka. Najednou strnula. Nahmatala v kapse kromě kapesníku nějaký lístek, který tam určitě neměla.

Pomalou vytáhla ruku s lístkem z kapsy. Rozložila si ho a četla: „Omlouvám se, nemohl jsem přijít kvůli nečekaným komplikacím. Pokuším se čekat na vás zítra po škole. Ráno se nevidíme, musím něco zařídit. Nezlobte se, ale jde o velmi vážnou věc. Opravdu s vámi musím nutně mluvit.“

Slovo mluvit bylo napsané ve spěchu, poslední písmeno téměř chybělo.

Nechápavě se rozhlížela kolem sebe, dívala se i oknem ven, ale mladíka nikde neviděla. Zmocnil se jí nepříjemný neklid.

„Co se to děje? O co vlastně jde? Měla bych se svěřit doma? Ale co mi na to řeknou? Že si vymýšlím? Že se mi něco zdálo? Co ten lístek?“ Nevěděla.

Napětí ji začalo unavovat.

Zjistila, že na okamžik zavřela oči. Přejela jednu stanici. Rychle vystoupila. Chtěla už být doma. V tichu vše promyslet.

Doma si znovu pozorně přečetla celý vzkaz. Je to tak. Rozuměla tomu dobře.

„Jsem zvědavá, co se bude dít zítra,“ pomyslela si starostlivě.

Ráno nemohla dospat. Rychle se nasnídala. Nevěnovala jídlu pozornost. Jen stihla pobrat všechny knihy na úterní den. Už běžela na autobus. Musela chvíli čekat. Přiběhla na zastávku nezvykle brzy.

„Nevadí, stejně psal, že se ráno neuvidíme. Není kam spěchat.“

Nastoupila do autobusu. Stejně se pečlivě rozhlédla kolem sebe. Co kdyby přece jen změnil plán.

Nikde nebyl. Nedá se nic dělat. Musí přečkat celé vyučování...

Nebyla si jistá, co nastane pak.

Celé vyučování byla lehce nervózní a nepozorná. Konečně zvoní. Poslední vyučovací hodina. Ale ona mu neřekla, v kolik dnes končí. Jak si to může zjistit?

Přesto vyběhla ze školy mezi prvními spolužáky. Před vchodem do něj vrazila.

Mladík ji chytil za paži. Ostře zašeptal: „Pomalou pojdte za mnou, jako že se neznáme.“

Polekala se. Ale uposlechla. Vždyť se přece neznají, tak proč má něco předstírat? Mladík se zastavil s nějakou slečnou, chvíli si s ní povídal. Usmál se na ni.

Marie stála v pozadí. Nenápadně sledovala rozhovor. Netušila, o co jde. Mladík za chvíli pokračoval v chůzi. Následovala jej ve vzdálenosti několika desítek metrů. Pak se bezděčně ohlédla. Uviděla slečnu, se kterou mladík prve prohodil pár slov, v obležení tří mužů v černých oblecích. Překvapilo ji to. V tomto městě se odpoledne nechodí v černém, leda tak do divadla nebo na pohřeb.

Bylo vidět, že slečna je nepříjemně dotčena. Muži na ni naléhali. Nutili ji, aby s nimi někam odešla. Slečna začala volat o pomoc. Muži od ní odstoupili. Zdánlivě se vzdalovali. Vyčkávali však v pozadí.

Marie si vzpomněla, že někoho v černém zahlédla i včera v té tlačeni-
ci u autobusu. Včera jí to nepřišlo divné. Dnes ano.

„Musím si dávat pozor, jestli se nebudou tito muži kolem mne motat. Asi nejsou příjemní. Snad mi nechtějí ublížit, to by se neobjevovali za denního světla. Ale jeden nikdy neví.“

Chování mladíka napovídalo, že něco není v pořádku. Podívala se po něm. Zjistila, že už ušel hodný kus cesty. Zase se zastavil. Povídal si s nějakou slečnou. Marie se nenápadně ohlédla po mužích v černém. Jeden se od nich oddělil. Sledoval onu slečnu. Marie si sedla na téměř obsazenou lavičku. Vmáčkla se mezi maminky s kočárky. Mile se na miminka usmála. Muž v černém přešel rychlým krokem kolem lavičky. Pádil dál. Mladík se už rozloučil se slečnou. Pokračoval v chůzi. Mužů v černém si nevšímal. Marie se zvedla. Přidala do kroku. Uviděla, že mladík se na konci parčíku přidal k lidem na zastávce. Nastoupil do trolejbusu číslo 2. Věděla, kam jede dvojka. Bylo jí jasné, že tuhle už nestihne. Ale za 6 minut jede další. Počkala. Nastoupila. Pečlivě sledovala každou zastávku. Spatřila ho na lavičce na čtvrté zastávce.

Vystoupila. Chtěla ho oslovit. On se však zvedl a pokračoval v chůzi. S velkými pochybnostmi ho následovala.

„Už by to napínání mohlo přestat. Ať mi vysvětlí, co mi chce. Nebo ať mě nechá na pokoji. Ještě se mi něco stane. Nikomu jsem o něm neřekla. Nikdo neví, kde mě hledat, kdyby mi ublížil. Celá ta záležitost se mi přestává líbit.“

Ohlédla se. Nikde žádného muže v černém neviděla. Pokračovala dál.

Šla za ním. „Snad se brzy dozvím, o co jde. Jinak pojedu domů. Nebudu žádné jeho řeči poslouchat. Vůbec ho neznám. Nechci se do ničeho zaplést.“

Vilma

Mladík otevřel vrátka u jedné vilky. Vstoupil dovnitř.

Marie váhala.

„Láká mě k sobě domů? No to je drzost!“

Rozhlédla se po okolí. U vedlejší vilky starší paní plela květinový záhon plný rozkvetlých bílých voňavých narcisů s červeným krajkovým uvnitř. Marie ji pozdravila. Paní se na dívku podívala. Kývla na pozdrav. Dál se věnovala své zahrádce.

„Tahle paní si mě snad bude pamatovat.“

Váhavě otevřela vrátka do předzahrádky. Vzala za kliku od domu. Dveře se před ní pootevřely. Mladík ji vtáhl dovnitř. Ucítla slabou příjemnou vůni jeho vody po holení.

„Sláva, ještě že vás napadlo jít pořád za mnou!“

Zlostně se vytrhla: „Okamžitě mi řekněte, o co jde! Jinak hned odcházím!“

„Jen klid, žádné rozčilování. Uvidíte, že je to pro vaše dobro.“

Pohrdavě vyštěkla: „Pro mé dobro je okamžitě odjet domů!“

„Nebojte se, pojedete za chvíli. Jen s vámi potřebuji něco probrat.“

„Ale vždyť se vůbec neznáme!“

„Promiňte, moje jméno je Patrik. Patrik Nový. Tedy píše se to anglicky, takže Patrik New. A vy jste Marie Hrdá, že?“

Přikývla.

„Žil jsem pár let v Los Angeles,“ pokračoval. „Pracuji jako terapeut v domově pro seniory. Znal jsem vaši prababičku. Byla to skvělá žena. Jste jí podobná. Měla vaši fotku a článek z českých novin. Vyhrála jste před

třemi lety literární soutěž. Byla na vás velmi pyšná. Chtěla vaší rodině napsat. Chtěla se ještě jednou podívat do Čech. Ale moc dlouho otálela. Pak už se těžko hýbala. Měla rakovinu slinivky. Konec přišel nečekaně rychle."

Překvapením sotva dýchala.

„Jak se prababička jmenovala?" zeptala se tiše.

„Jmenovala se Vilemína. Vilma Hrdá."

„Ale babička Vilma přece zemřela velmi mladá. Jednou mi to vyprávěl táta. Víc se o ní u nás nemluvalo."

„Fakta jsou však jiná. Odešla ve svých třiceti letech. Jela na filmový festival do Cannes. Byla vynikající herečka. Uměla výborně francouzsky a anglicky. Na festivalu jí nabídli roli ve filmu, který se točil v Hollywoodu. Už tam zůstala. Vypracovala se. Byla z ní známá světová filmová hvězda."

„Páni, je to pravda?"

„Ano, jistě. Vy o tom nevíte, protože se tady v Čechách moc amerických filmů nepromítalo. Přijala umělecké jméno Vilma Sunday."

„Jé, tohle jméno jsem už slyšela! Dokonce jsem s ní viděla jeden film. Byla velmi krásná, sympatická. Ona že byla moje prababička? Tomu vůbec nemůžu věřit!" vykřikla.

„Osobně jsem ji poznal až v domě pro seniory před dvěma lety. Byla skvělá. Pravá dáma. Moc vás chtěla poznat. V posledních dnech jejího života se na mne obrátila s prosbou o pomoc. Zapřísahala mě, abych vás vyhledal a vysvětlil vám, kdo byla vaše prababička. Proč odjela. Proč opustila rodinu. Jak žila. Jak se vždy chtěla vrátit do vlasti. Jenže měla pořád plno práce. U filmu je život složitý. Jednou člověk odmítne a už se začnou filmaři ohlížet po někom jiném. Neměla na růžích ustláno, jak by se mohlo zdát."

„To všechno je velice zajímavé."

„Vilma měla přesné informace, jaká je tady politická situace. Proto se neodvažovala vám psát. Nechtěla působit problémy."

„A co ti muži v černém?"

„Cože?! Vy o nich víte?"

„Byli dnes před školou. Vy jste si chvilku povídal v parku s jednou slečnou. Objevili se tři muži v černém. Začali tu dívku obtěžovat. Pak jste se zastavil s další slečnou. Jeden muž v černém, ten nejhubenější, nejdelší se vydal za ní. Zastavil se u ní. Vyzvídá. Já přešla okolo nich. Zrovna ten muž něco vztekle vykřikl. Začal s tou slečnou třást. Spěchala jsem za vámi. Dál o nich nevím nic. Ale vzpomínám si, že jeden z nich byl včera na ulici. Sledoval, kdo vychází ze školy."

„Dávejte si na ně pozor. Přijeli ze států kvůli vám."

Otřásla se: „Jak to, kvůli mně? Já je vůbec neznám."

„Doufejme, že je ani nepoznáte. S těmi dvěma slečnami jsem se zastavil jen proto, abych ty chlapy zmátl."

„Povedlo se!"

„Snad. Prozatím. Posad'te se. Udělejte si pohodlí. Uvařím čaj. Nebo radši kávu?"

„Čaj si dám ráda, je tu trošku chladno."

„Promiňte, nestihl jsem zatopit. Mám pronajatou tuhle vilku na cizí jméno, zatím o ní ti chlapi nevědí."

Patrik postavil vodu na sporák. Za chvilku zalil dva čaje. Jeden jí podal.

Marie vzala hrníček do obou rukou. Zahřívala si prsty. Za chvilku usrkla: „Páni, ten čaj je dobrý, pěkně silný."

„Je pravý anglický. Mám rád silný čaj," řekl Patrik. „A jestli dovolíte, tak bych ještě nalil něco ostřejšího. Myslím, že si to počasí i naše situace zaslouží."

„Piju jen víno." pípla.

„Dobrá, otevřu tedy šampaňské. To se hodí vždycky. Vzhledem k tomu, že jsem o trochu starší, dovoluji si navrhnout, abychom si tykali. Bude se nám líp jednat. Kromě toho, mám dojem, že se známe už delší dobu. Vilma mi o vás hodně vyprávěla, přestože jste se osobně neznaly.“

„Dobře, budeme si tedy tykat. Jsem Marie,“ řekla s úsměvem a přiřukla si sklenkou šampaňského.

„Patrik, nebo Pat. A teď bychom naše tykání měli zpečetit polibkem.“ Zrudla a nastavila tvář na políbení.

„Na tvář to neplatí.“ Sklonil se a políbil ji na rty. Zatočil se s ní celý svět. Jeho polibek cítila hodně dlouho.

Trochu se vzpamatovala.

„Říkáš, že žiješ v Americe. Přitom mluvíš perfektně česky. Jak je to možné?“

„Amerika je mým domovem teprve dva roky. Až budu mít jednu rodinu, chci, aby děti uměly česky. Aby poznaly mou rodnou zemi. Až budou větší, pak se teprve rozhodnou, kde budou žít.“

„Je vidět, že máš velké plány,“ lehce se usmála na Patrika. „Doufám, že se o své prababičce od tebe něco dozvím. Jaká byla? Jaké měla zájmy kromě umění? Určitě bychom si rozuměly, kdybychom se znaly. Bude mi po ní smutno.“

„Chápu. I mně chybí. Budu se snažit ti o ní povědět co nejvíc.“

„Moc se těším,“ řekla se slzami v očích.

„Teď musíme probrat vážnou věc, kvůli které mě pronásledují muži v černém.“

Dívce se zatajil dech: „Co může být vážnějšího než to, že moje prababička žila opuštěná v Americe? Vždyť už nežije.“

„Tvá prababička byla za mlada velice krásná, elegantní dáma. Všichni ji milovali. O jejím soukromí se novináři nikdy nic nedozvěděli. Vilma

dokázala utajit svůj původ i trable, starosti i lásky. Věděla, že by velmi ublížila, kdyby se její jméno dostalo do souvislosti s vámi. Doplatila by na to celá vaše rodina. Obětovala se, i když to vypadá, že si sobecky a bezohledně šla za svou kariérou. Steskem se trápila." dojatě se odmlčel. Po chvílce pokračoval.

„Dlouho zvažovala, než se rozhodla pro tebe. Stanovila tě svou universální dědičkou. Mám uloženou její závěť. Přemýšlej o tom, jestli máte dobrého právníka. Budeš ho potřebovat."

Marie se začala lehce potit. Horký čaj, šampaňské začalo působit. Atmosféra byla napjatá k prasknutí.

Patrik pokračoval: „Tvoje prababička byla velmi bohatá žena. Ale život v Americe je nákladný. Musela udržovat čilý společenský život. Později dala spoustu peněz za to, aby vypadala stále mladá. Nemalé peníze vydala na reklamu. V neposlední řadě ji připravili o peníze nepoctiví přátelé. Půjčovala jim. Nikdy je nežádala, aby peníze vrátili. Vždy mávla rukou. Její finance se zmenšovaly. Přesto ještě nějaké jmění zůstalo. Mohla si dovolit i luxusní domov pro seniory. Jednou se mi svěřila. Dala mi menší kulatou sumu peněz, abych mohl cestovat a najít tě. Můžu díky jí koupit dům v Americe a založit rodinu. Byla opravdu velkorysá. Nechtěl jsem peníze přijmout. Při zjištění, že se trápí, nebylo možné váhat. Vilma získala naději. Byla na sklonku svého života šťastná. Cítila to skoro, jako kdyby měla sama odjet do Evropy hledat tebe a tvou rodinu."

Mladík najednou zpozorněl. Tiše naslouchal. Pak zašeptal: „Někdo nás zradil. Honem, utíkej do lesa. Počkej tam hodinku. Pak jeď domů. Já si tě zase nějak najdu."

Ani se nezeptala, koho má na mysli. Muže v černém. Vyskočila z okna v přízemí. Mrštně přeskočila plůtek. Zmizela v lese. Udýchaně se zastavila. Ukryla se za kmeny stromů. Opatrně koukla, co se děje.

Z otevřeného okna vystrkoval hlavu jeden muž v černém. Něco vztekle křičel. Za ní do lesa se nikdo nevydal.

„Pane bože, snad mi tam nevypadla průkazka na městskou dopravu!“ málem zoufale vykřikla.

„Ne, mám ji,“ s ulehčením vydechla „Měli by mou fotku i adresu! To by mi ještě scházelo! Snad můžu Patrikovi věřit. I když rozum nabádá k opatrnosti.“

Jakmile se dostala domů, zavřela za sebou dveře svého pokoje. Zadíchaně padla do křesla.

„To tedy bylo o fous!“ řekla polohlasem.

Myslela na svou slavnou prababičku. „Co mi vlastně ten Patrik chce? Říkal, že prababička sice kdysi byla bohatá, ale většinu peněz utratila. Pokusila se pustit všechno z hlavy. Vyhledala svou babičku a důvěrně jí sdělila, že má hlad jako vlk.“

Babička se usmála: „Jen pojď, Maruško, už na tebe s obědem čekám. Ať to na plotně nemusím sušit moc dlouho.“

„Jé, babi, co máme vlastně k obědu?“

„No přece tvou oblíbenou koprovou omáčku!“

„Dám si hned plný talíř! Nějak mi dnes vyhládlo!“ Svou babičku milovala. Byla to maminka její maminky. Nevěděla o Vilmě nic. Marie se rozhodla o tom zatím s nikým nemluvit. Nic konkrétního ani neví.

Snědla s chutí plný talíř koprovky, zapila čajem.

Šla se projít po zahradě. Už pomaličku rozkvétaly šeríky. Nalévaly se pupeny. Pukaly. Slibovaly nádherné květy se silnou vůní, která se každým rokem rozlévala zahradou.

Cítila se unavená. Sedla si na lavičku. Kochala se nádhernou zelení. Za chvíli ucítila chlad. „Musím jít dělat domácí úkoly. Na zítra mám tři.“

Z matiky, češtiny a sloh – co mě zaujalo tento týden ve zprávách. V téhle oblasti mám jasno. Budu psát o kulturní události MHF Pražské jaro. Ne že bych se tak dobře vyznala v hudbě. Obdivuju umělce. Ve škole asi příliš neocení můj referát o klasickém hudebním festivalu. Nevadí. Určitě nedostanu špatnou známku. Chci do sešitu umístit i obrázky z uskutečněných koncertů. Mám v novinách fotky tří zahraničních umělců. Snad to dobře dopadne.“

Vrátila se domů psát úkoly. Těšila se, že si s bráškou zahrají nějakou hru. Jen co dopsala úkoly, vyhledala ho. Najednou se otrásla zimou. Vzpomněla si na muže v černém.

„Co když budou ohrožovat celou moji rodinu? Budou chtít ublížit i bráškově? To by byla katastrofa.“

Nakonec se zeptala táty: „Tati, kdy vlastně zemřela tvá babička Vilma?“

Otec se zarazil: „Pročpak tě to zajímá?“

„Měli jsme v dějepise období mezi dvěma válkami. Říkala jsem si, že někdy v té době asi zemřela. Byl jsi už na světě? Pamatuješ se na ni?“

„Jo, děvče, to už je dávno. Ani pořádně nevím, ve kterém roce zemřela. Moc se o ní u nás nemluvilo. Asi to mou máti hodně bolelo, že zůstala bez mámy už v deseti letech.“

„Páni,“ žasla Marie, „to byla docela mladounká. Určitě to pro ni nebylo lehké. Stejně bych si někdy s babičkou o Vilmě ráda popovídala.“

„Opovaž se. Zbytečně by se zase trápila. Taková bolest v člověku zůstane po celý život.“

„No ale co když nezemřela? Třeba žila někde jinde?“

„Co to meleš, prosím tě!“ vykřikl otec. „Ještě si začni vymýšlet. To by nám tak scházelo!“

„Co vlastně tvá babička dělala?“